

'Abans ningú deia t'estimo'

Vet aquí un llibre molt eficaç: el dels testimonis de cinc filles i fills de presos polítics no només m'ha agradat a mi, ha captivat també els meus tres fills adolescents

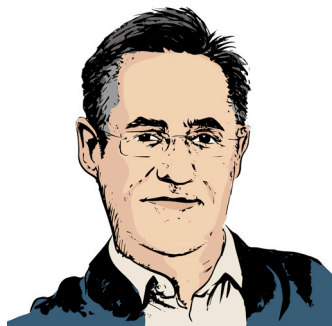
L'editorial Catedral Books ha publicat un llibre excel·lent. El periodista Francesc Orteu ha escrit, a partir de converses amb els cinc protagonistes, *Abans ningú deia t'estimo*. Un llibre solvent de capítols curts, les pàgines del qual llisquen molt fàcilment i que atrapen el lector de manera eficaç.

El llibre recull els testimonis d'Anna Forn, Beta Forn, Laura Turull, Marta Turull i Oriol Sánchez. Són els fills dels consellers Quim Forn i Jordi Turull i de l'activista Jordi Sánchez, president de l'Assemblea Nacional de Catalunya. Tots cinc tenen edats compreses entre els 17 anys de la Marta i els 23 anys de l'Anna.

Sense caure en un dramatisme fàcil i en un sentimentalisme de mocador, els testimonis dels fills es van intercal·lant hàbilment, de manera que les emocions es van alternant de forma molt natural, relatares de manera molt directa i a voltes fins i tot crua. Aquesta redacció àgil i moderna ha permès, en el meu cas concret, que els meus tres fills adolescents hagin llegit un llibre escrit en el seu llenguatge, per joves que reaccionen com de vegades ells reaccionen. El llibre no només m'ha agradat molt a mi, també ha captivat i ha corprès els meus fills. Un mateix llibre que agrada a pares i fills? Una cosa no gens fàcil en plena fractura digital intergeneracional.

Un dia, de cop i volta, els cinc protagonistes del llibre han de fer front a un cop molt fort i inesperat: la presó incondicional, sense judici ni fiança, dels seus pares. Aquesta presó també cau com una llosa i s'acarnissa especialment en les famílies.

El fet que els pares siguin en diferents presons de Madrid encara agreuja més el

RAMON TREMOSA

càstig venjatiu de l'Estat contra els nostres líders. Es penalitza molt durament les seves famílies, especialment els pares dels presos i els seus fills més petits, i se les condemna a fer més de 1.000 quilòmetres per a unes reunions de només 40 minuts, sovint amb un vidre gruixut entremig.

Abans ningú deia t'estimo recull l'experiència intensa, dura, desconcertant i emotiva de quatre noies i un noi que pateixen la presó dels seus pares pels fets del setembre i l'octubre del 2017 a Catalunya.

Tots cinc un dia es coneixen de cop i volta, quan són convidats a parlar en una ràdio. Des d'aquell dia parlen, s'ajuden i cooperen, primer de manera espontània i després de manera més organitzada. Tots cinc repassen alguns dels moments més difícils viscuts aquests darrers mesos, reflexionant sobre com la presó dels seus pa-

res els ha obligat a fer-se moltes preguntes i a madurar ràpidament.

El seu testimoni és sincer, a vegades íntim i corprendor, dur i profund, desconcertant molts cops. Tot plegat enmig del dia a dia d'una vida que continua, amb els seus exàmens, les seves feines, els viatges a la presó i els actes a favor de la llibertat dels presos polítics, en els quals van prenent un protagonisme creixent.

La relació amb els seus pares explota algunes vegades en els moments de màxima tensió viscuda la tardor passada, i posa en dubte i qüestiona fins i tot la vocació política dels pares. Quin és el sentit de la política per a un jove de 20 anys avui a Catalunya? I encara més, com entomar que els pares estan disposats a fer grans sacrificis personals per tal de complir el mandat democràtic guanyat a les urnes?

En el llibre les filles parlen de consellers que fan maletes per marxar cap a l'exili, de vivències del dia en què es va proclamar la república o, en el cas de Jordi Turull, de preguntes molt directes: "Per què has de ser tu el candidat a la Generalitat?"

Aquest és un llibre per a la història de Catalunya. Un testimoni escrit a raig, explicat a cor obert i a boca de canó. La política al nostre país, acabi com acabi el procés, ja no serà la mateixa després de la repressió de la tardor catalana del 2017. Les noves generacions de catalans també n'han quedat profundament marcades: "Abans no era independentista i no volia anar amb els pares a les manifestacions", diu l'Oriol. Ara ha descobert que "a Espanya no hi ha solució".

Eurodiputat independent pel PDeCAT